

Λίσα Ρενέ
Τζόουνς

*Τα πάντα στη ζωή του
είναι εκείνη*

Ανήκω σ' εσένα

ΣΕΙΡΑ INSIDE OUT
ΒΙΒΛΙΟ 5

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: I BELONG TO YOU

Από τις Εκδόσεις Gallery Books, Νέα Υόρκη 2014

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ανήκω σ' εσένα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Lisa Renee Jones

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αναστάσιος Αργυρίου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Julie Patra Publishing, Inc., 2014

All rights reserved. Published by arrangement with the original publisher, GALLERY BOOKS, a division of Simon & Schuster, Inc.

© Φωτογραφίας εξωφύλλου: Ilona Wellmann/Trevillion Images

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2017

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2017

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-5044-39-8

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-5044-40-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ

T.Θ. 520 81

T.K. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής

Τηλ.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOUNIPA PUBLICATIONS

P.O. Box 520 81

144 10, Metamorfossi, Greece

Tel.: 801-700-7570

www.ekdoseistoulipa.gr

e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

Λίσα Ρενέ
Τζόουνς

Ανήκω σ' εσένα

ΣΕΙΡΑ INSIDE OUT
ΒΙΒΛΙΟ 4

Μετάφραση:
Αναστάσιος Αργυρίου

*Στην Τζούλι Πάτρα Χάρισον,
στην Ανατολίτικη κοντότριχη γάτα μου.
Όταν ζω μέσα στις σελίδες ενός βιβλίου,
δε φεύγει ποτέ από το πλάι μου.*

Κρίοταλ...

Στέκομαι δίπλα στην Ντέινα Κόμπτον στον καθρέφτη του μπάνιου της, κοιτάζοντας τα είδωλά μας. Τα μακριά ξανθά μαλλιά μου αγγίζουν τους ώμους μου. Τα δικά της κοντά ξανθά χαϊδεύουν το πιγούνι της. «Δε μου αρέσει που χρειάστηκε να τα κόψω», ψιθυρίζει. «Ο καταραμένος καρκίνος και η χημειοθεραπεία που μου έκαναν πριν τη μαστεκτομή».

Ναι, σκέφτομαι. Ο καταραμένος καρκίνος. Αλλά είμαι αισιόδοξη, ελπίζοντας να είναι κι εκείνη, διότι είναι ένας άθλος που γίνεται καθημερινά όλο και πιο δύσκολος. «Αυτή η χημειοθεραπεία όμως σε βοήθησε όταν η λοίμωξη στο αίμα σου σε κατέστησε υπερβολικά αδύναμη για τις ακτινοβολίες. Εκτός αυτού», προσθέτω, «πιστεύω ότι σου πάνε πολύ τα κοντά μαλλιά. Αναδεικνύουν το πανέμορφο πρόσωπό σου».

Μου χαρίζει ένα θλιμμένο χαμόγελο. «Τώρα μιλάς σαν τον Μαρκ. Το ίδιο είπε κι εκείνος».

Χαμογελώ μέσα μου στην τρυφερή πλευρά που έχει ο γιος για τη μητέρα του. Σίγουρα είμαι από τους ελάχιστους ανθρώπους που γνωρίζουν τον πραγματικό άντρα κάτω από το σκληρό περίβλημα. Εκτός ίσως από τη Ρεμπέκα. Μα φυσικά τη Ρεμπέκα. Την είχε αγαπήσει – όχι ότι το είχε παραδεχτεί ποτέ, αλλά ο βαθύς, οξύς πόνος στα μάτια του, η απελπισία μέσα του όταν με αγγίζει αλλά εύχεται να άγγιζε εκείνη μου δείχνουν ότι την αγάπησε.

«Ο γιος σου σε αγαπά», λέω. «Εύχεται να ήταν εδώ. Προσπάθησε. Με έστειλε στο Σαν Φρανσίσκο για να κλείσω εκ μέρους του την γκαλερί Σαγήνη».

«Το ξέρω», με διαβεβαιώνει. «Κι έκανε πολύ καλά που σε έστειλε πάλι εδώ όταν απέδρασε η Άβα την προηγούμενη εβδομάδα. Τι θα γινόταν αν είχε βάλει εσένα στόχο επειδή δούλευες στην γκαλερί του Μαρκ; Δεν ξέρουμε τι αρρωστημένο λόγο είχε που σκότωσε τη Ρεμπέκα».

Εκείνη δεν ξέρει, εγώ όμως ξέρω. Ήταν ο ίδιος λόγος που ένας πανέξυπνος, πλούσιος καλλιτέχνης όπως ο Ρίκο Άλβαρες είχε προκαλέσει σκάνδαλο με πλαστά έργα στη Σαγήνη και τον οίκο δημοπρασιών το Κύμα, δίχως να νοιαστεί για τις αμέτρητες ζωές και τους υπαλλήλους που θα επηρέαζε: η ζήλια για τον Μαρκ και τη Ρεμπέκα.

«Πρέπει να πιάσουν την Άβα, πρέπει να τιμωρηθεί», συνεχίζει. «Η Ρεμπέκα ήταν πολύ γλυκό κορίτσι».

«Είναι τρομερό», συμφωνώ. «Σαν βγαλμένο από ταινία τρόμου».

«Πράγματι». Κοιτάζει πάλι στον καθρέφτη. «Μιλώντας για ταινίες τρόμου, έχω αδυνατίσει τόσο πολύ τις τελευταίες δύο εβδομάδες, που ο Μαρκ θα τρομάξει όταν με δει. Και πρέπει να βάρω και τις ρίζες ώστε να ξαναγίνω ξαν-

θιά πριν επιστρέψει. Θα νιώσω πάλι ο εαυτός μου κι έτσι μπορεί να μου ανέβει το ηθικό».

Από τότε που ξεκίνησε ακτινοβολίες, είναι τόσο εξαντλημένη που δεν καταφέρνει να κάνει τίποτα. Ωστόσο, φυσικά δεν της το λέω. Τυλίγω το χέρι μου στον ώμο της, γέρνω το κεφάλι μου στο δικό της και συναντώ τα γαλάζια μάτια της στον καθρέφτη. «Θα πω στον κομμωτή να έρθει εδώ. Την επόμενη Κυριακή θα κάνουμε κούρα ομορφιάς».

«Ας την κάνουμε στο ινστιτούτο», προτείνει, με τη συνήθως δυνατή φωνή της αδύναμη, και τα συνήθως ροδαλά μαγουλά της χλομά.

«Ο γιατρός είπε να ξεκουραστείς για να δυναμώσεις. Και διανύουμε μόνο την πρώτη εβδομάδα».

Χαμηλώνει τα βλέφαρα και μετά τα σηκώνει. «Σωστά. Μένουν μόνο ακόμα πέντε».

Αμφιβολία χρωματίζει τα λόγια της και ένα κύμα ήττας περνά από το πρόσωπό της με έναν πρωτοφανή τρόπο. Πιστεύω πραγματικά πως θα βοηθούσε αν ήταν εδώ ο Μαρκ τώρα την πρώτη εβδομάδα της ακτινοθεραπείας της, όπως ήταν προγραμματισμένο. Όμως δεν είναι, είμαι εγώ, και όλα πάνε κατά διαόλου. «Έλα», λέω απαλά, πιάνοντας το ιδρωμένο χέρι της Ντέινα για να την οδηγήσω στο υπνοδωμάτιο. «Πάμε να δούμε το *Περίπατος στα σύννεφα*. Ήρθε σήμερα με το ταχυδρομείο και ξέρω πόσο σου αρέσει ο Κιάνου Ριβς».

«Ω ναι», συμφωνεί και περπατά με κόπο περνώντας δίπλα από τη μεγάλη μπανιέρα με πόδια. «Είναι ο αγαπημένος μου από τους νεότερους».

«Εμένα είναι ο αγαπημένος μου από τους μεγαλύτερους», την πειράζω, ενθουσιασμένη που κατάφερα να της κινήσω την περιέργεια για κάτι.

«Κύλισε ο τέντζερης και βρήκε το καπάκι», λέει, όπως αμέτρητες άλλες φορές από τη χρονιά που τη γνώρισα σε μια δημοπρασία του Κύματος.

«Πράγματι», συμφωνώ εγκάρδια, βοηθώντας τη να ξαπλώσει στο κρεβάτι.

«Θέλω πολύ να δω την ταινία, αλλά λειτουργεί η καλωδιακή και το διαδίκτυο;» ρωτά καθώς τη βοηθώ να βουλευτεί σε μια στοίβα μαξιλάρια.

«Κάνουν σποραδικές διακοπές», λέω, βγάζοντας τα αθλητικά μου παπούτσια με την πρόθεση να αράξω δίπλα της. «Υποσχέθηκαν πως θα το φτιάξουν σύντομα».

«Τηλεφώνησες δίπλα στη Μαριάν να δεις αν έχει το ίδιο πρόβλημα;»

«Ναι, και το έχει».

Ευτυχώς, τώρα που η Ντέινα έχει πια διαύγεια, η καλή της φίλη Μαριάν μας βοηθά να εμποδίζουμε την Ντέινα να βλέπει ειδήσεις μέχρι να επιστρέψει ο Μαρκ. Πραγματικά δεν ξέρω πώς θα αντιδράσει αν ακούσει τους δημοσιογράφους να μιλούν για το ερωτικό σκάνδαλο στο οποίο εμπλέκεται ο Μαρκ και για τη σχέση των πλαστών έργων με τον θάνατο της Ρεμπέκα.

«Η εταιρεία της καλωδιακής είναι τυχερή που δεν είμαι στα καλύτερά μου», μουρμουρίζει κατσούφικα. «Θα τους έπαιρνε και θα τους σήκωνε».

Χαμογελώ. «Ανυπομονώ για τη στιγμή που θα είσαι πάλι ικανή γι' αυτό. Ακόμα κι αν πάρει και σηκώσει εμένα».

Διασχίζω το δωμάτιο, βάζω το DVD και παίρνω το τηλεχειριστήριο. Γυρνάω στο κρεβάτι και βλέπω ότι τα βλέφαρα της Ντέινα έχουν κλείσει και ότι αρχίζει να την παίρνει ο ύπνος. Με ένα τσίμπημα στο στήθος, κοιτάω τη γυναίκα

που είναι για μένα εργοδότης, φίλη και τρίτη μητέρα κατά κάποιον τρόπο – μια γυναίκα με ιδιαίτερα χαρίσματα που με αγγίζουν μέχρι τα βάθη της ψυχής μου. Κανονικά μοιάζει με σαράντα πέντε χρονών και όχι πενήντα πέντε, όμως σήμερα δείχνει την ηλικία της, ίσως και μεγαλύτερη. Δείχνει εύθραυστη.

Η παλάμη μου γίνεται γροθιά. *Καταραμένος καρκίνος*. Και ξαφνικά, παρόλο που ο Μαρκ πάντα με ρίχνει, και καταλήγω στο κρεβάτι του, μόνο και μόνο για να του λέω διαρκώς αντίο, τον θέλω εδώ. Τη βοήθησε να ξεπεράσει τη λοίμωξη, την έπεισε να πολεμήσει και καθυσήχασε τον φόβο του πατέρα του, παρά τον δικό του. Εγώ προσπαθώ να καλύψω τη θέση του, αλλά πολύ φοβάμαι πως αποτυγχάνω. Δε θέλω να αποτύχω.

Παίρνω τον χαρτοφύλακά μου για να ξεσκαρτάρω τον τεράστιο όγκο δουλειάς και κάθομαι απαλά στο κρεβάτι ώστε να είμαι κοντά στην Ντέινα αν με χρειαστεί. Την ώρα που ανοίγω το λάπτοπ μου, δονείται το κινητό μου και ορίστε, κατά φωνή και ο Μαρκ. Γλιστρώ αθόρυβα από το κρεβάτι, πατάω το κουμπί και καθώς προχωρώ προς το χολ ψιθυρίζω «Εμπρός».

«Γιατί ψιθυρίζετε, δεσποινίς Σμιθ;» ρωτά, και διάολε, και μόνο ο τόνος της φωνής του και η χρήση πληθυντικού, που ξέρει πόσο πολύ απεχθάνομαι, μου φέρνουν στο μυαλό εικόνες από την επίσκεψή μου εκεί την προηγούμενη εβδομάδα. Εκείνον να ζαρώνει μπροστά μου, ένας τσακισμένος, πληγωμένος άντρας. Ύστερα, τα γυμνά κορμιά μας και τον όρκο του ότι τελειώσαμε, παρόλο που ποτέ δεν ξεκινήσαμε πραγματικά. Και η στιγμή που με αρπάζει και με φιλά πριν με βάλει στο αεροπλάνο για να φύγω μακριά του

ώστε να μη μου κάνει κακό. Γεύτηκα τύψεις, πόνο, βασινοστήριο. Αγάπησε τη Ρεμπέκα. Και την έχασε.

«Δεσποινίς Σμιθ—»

«Είμαι με τη μητέρα σου και μόλις αποκοιμήθηκε, οπότε άλλαξα δωμάτιο», απαντώ γρήγορα, μπαίνοντας σε ένα άδειο δωμάτιο και κλείνοντας την πόρτα.

«Πού είναι ο πατέρας μου;»

«Πήγε στο κολέγιο να συναντηθεί με τους συνάδελφους προπονητές για το πρωτάθλημα μπίτςμπολ».

«Καλό αυτό. Όταν τον πίεσα να ασχοληθεί με την ομάδα του σήμερα, μου είπε ότι δεν μπορούσε να την αφήσει μόνη με τη νοσοκόμα. Αν δεν είναι κατάλληλη, πρέπει να την αλλάξουμε».

«Όχι. Είναι πολύ καλή. Απλώς η μητέρα σου είναι συναισθηματικά πληγωμένη αυτή τη στιγμή. Χρειάζεται μεγάλη φροντίδα και τρυφερότητα και χαίρομαι που έφερα εδώ τη δουλειά μου και περνώ χρόνο μαζί της».

«Αφού δεν είμαι ακόμα εκεί όπως ήλπιζα, πρέπει να μιλήσουμε για το προσωπικό και τον Τύπο».

«Χειρίζονται πολύ καλά την πίεση των δημοσιογράφων».

«Προς το παρόν», λέει. «Αλλά θυμήσου τα λόγια μου, το χρήμα έχει τον τρόπο να βγάζει τον πραγματικό εαυτό των ανθρώπων. Κάποιος από τους υπαλλήλους σίγουρα θα δελεαστεί από μια παχυλή αμοιβή. Και συνήθως τέτοιοι άνθρωποι είναι αυτοί που λένε τα περισσότερο ψέματα».

Ξέρω πόσο εύκολα κρύβουν ορισμένοι άνθρωποι την ασχήμα πίσω από ένα κέλυφος ευγένειας. «Είμαι προετοιμασμένη αν συμβεί. Αλλά η μητέρα σου έχει διαύγεια πλέον και προσπαθώ να την εμποδίσω να δει ειδήσεις. Σύντομα θα πρέπει να της μιλήσεις».

«Έρχομαι την Τετάρτη και σκοπεύω να μείνω στη Νέα Υόρκη επ' αόριστον. Θα επικοινωνήσω με τον πατέρα μου και θα κανονίσουμε να της μιλήσουμε, αν δούμε ότι είναι αρκετά δυνατή. Αλλά μην της πεις τίποτα για την άφιξή μου την Τετάρτη. Δε θέλω να χαρεί και μετά να συμβεί κάτι που θα με κρατήσει εδώ».

Ανακούφιση με πλημμυρίζει. «Ω, δόξα τω Θεώ! Είναι πολύ καλύτερα όταν σε έχει κοντά της. Να υποθέσω ότι η επιστροφή σου σημαίνει καλά νέα για την Άβα;»

Ακολουθεί μια σύντομη σιωπή, μια αλλαγή στη διάθεση που τριζοβολά, πριν απαντήσει. «Από όσο ξέρω, τηλεφωνήσες χτες στον Τζέικομπ και του έκανες την ίδια ακριβώς ερώτηση».

Ξαφνιασμένη, εξαντλημένη και πληγωμένη για λόγους που δεν προσπαθώ να κατανοήσω αυτή τη στιγμή, πασχίζω να κρύψω την ένταση στη φωνή μου. «Ναι», επιβεβαιώνω. «Τηλεφώνησα στον προσωπικό σου σωματοφύλακα».

Εκείνος δεν μπαίνει καν στον κόπο να κρύψει την ένταση στη δική του φωνή. «Μη με παρακάμψεις ποτέ ξανά».

Η επίπληξη με χτυπά σαν χαστούκι και ξεσπώ. «Αν περιμένεις να πω “Μάλιστα, κύριε Κόμπτον”, δεν πρόκειται. Δε θα απολογηθώ σε σένα που θέλω απαντήσεις. Λάθος. Δεν έχει καν σχέση με το τι θέλω. Τις χρειάζομαι για να μπορέσω να κρατήσω τον έλεγχο της κατάστασης εδώ. Δε μου αξίζει να μένω στο σκοτάδι».

Η σιωπή του διαρκεί ατελείωτα, σε σημείο που να θέλω να ουρλιάξω, ωστόσο, σαν κι αυτόν, δε χάνω εύκολα τον έλεγχο. Σίγουρα δεν ουρλιάζω – τουλάχιστον δεν το έχω κάνει εδώ και πολλά χρόνια.

«Τίποτα», λέει τελικά.

«Τίποτα;» Μήπως είναι κι αυτό ένα από τα παιχνίδια μυαλού που παίζει; «Τι σημαίνει αυτό;»

«Κανένα ίχνος της Άβα. Έχει εξαφανιστεί».

Σοκαρισμένη που μου χαρίζει αυτή τη μάχη, ζητώ βιαστικά κι άλλες πληροφορίες πριν προλάβει να κλειστεί στο καβούκι του. «Είχε χρήματα να φύγει από τη χώρα;»

«Από όσα ακούω, όχι αρκετά για να εξαφανιστεί πραγματικά, τουλάχιστον όχι δίχως βοήθεια. Και τα μόνα που μαθαίνω είναι εικασίες».

«Υποθέτουν ακόμα πως τη βοήθησε ο Ρίκο, επειδή πίστεψε πως την παγίδεψες για τον θάνατο της Ρεμπέκα;»

«Αυτή είναι η θεωρία. Έχουν πειστεί ότι ο πιτσιρικάς από την καφετέρια ήταν εραστής της, και ότι τους βοήθησε να διαφύγουν, ίσως σε άλλη χώρα».

Μαντεύω όσα δε λέει. «Εσύ όμως δεν το πιστεύεις».

«Ο πιτσιρικάς θα έδινε αποδεικτικά στοιχεία για κείνη. Γιατί να το σκάσει μαζί της;»

«Για να κερδίσει χρόνο με την αστυνομία;»

«Ίσως», λέει σφιγμένα. «Ή ίσως να σκοτώσε κι αυτόν».

«Πιστεύεις... ο Ρίκο θα μπορούσε στ' αλήθεια να σκοτώσει την Άβα; Μήπως γι' αυτό είναι εντελώς άφαντη;»

«Αν ευθύνεται για την εξαφάνιση της Άβα, ελπίζω αυτό το κάθαρμα να ανακάλυψε ότι ήταν ένοχη και να τη σκότωσε τη σκρόφα. Έτσι θα με γλιτώσει από τον κόπο να τη βρω και να το κάνω εγώ».

Η βραχνή τραχύτητα της φωνής του μου θυμίζει τον όρκο του να σκοτώσει αυτόν που έκανε κακό στη Ρεμπέκα. «Δεν το εννοείς αυτό. Μαρκ, δεν μπορείς—»

«Ξέρω τι θα προκαλούσα στην οικογένειά μου με το να

τη σκοτώσω. Και σου είπα ήδη, δεν έχω πειστεί ότι τη βοήθησε ο Ρίκο».

«Αλλά πιστεύεις ότι κάποιος τη βοήθησε».

«Ναι».

«Ποιος;»

Παύση. «Σε έστειλα εκεί για να σε κρατήσω μακριά απ' όλα αυτά».

«Ήδη είμαι βουτηγμένη μέχρι τον λαιμό».

«Εσύ ασχολήσου μόνο με τον Τύπο και τη διεύθυνση του Κύματος. Μείνε μακριά από τα υπόλοιπα. Αν μάθω κάτι διαφορετικό, δε θα με νοιάξει πόσο αφοσιωμένη είσαι ή πόσο σε αγαπάει η μητέρα μου, θα σε απολύσω».

«Θα με απολύσεις;» ψελλίζω πληγωμένη, προσβεβλημένη και αηδιασμένη.

«Το προτιμώ από το να σε βρω σε κανένα χαντάκι. Προστατεύεις την οικογένειά μου. Θα προστατέψω κι εγώ εσένα».

«Δε χρειάζομαι προστασία».

«Ε λοιπόν, την έχεις. Πράγμα που με φέρνει στο θέμα της Ασφάλειας Γουόκερ. Το θυγατρικό τους γραφείο είναι στο Μανχάταν και τους προσέλαβα να αναλάβουν την ασφάλεια του Κύματος την επόμενη εβδομάδα. Θα βάλουν επίσης άντρες και στο σπίτι των γονιών μου επί εικοσιτετράωρης βάσης. Αφού ο Μπλέικ Γουόκερ βρίσκεται ακόμα εδώ και συνεργάζεται με το αστυνομικό τμήμα του Σαν Φρανσίσκο στην αναζήτηση της Άβα, μαζί μου στη Νέα Υόρκη θα έρθει ο Τζέικομπ».

Ένταση κουλουριάζεται στη ραχοκοκαλιά μου. «Αυτό είναι ακραίο. Τι μου κρύβεις;»

«Δεν μπορώ να μείνω μακριά όταν με χρειάζεται η μη-

τέρα μου. Αλλά όπου πάω με ακολουθούν οι δημοσιογράφοι – κατά χιλιάδες θα μπορούσα να πω».

«Όχι. Αποκλείεται να είναι αυτός ο λόγος».

«Θέλω να έχω τον έλεγχο».

«Ποιου πράγματος, Μαρκ;»

«Των πάντων. Παίρνω τον έλεγχο των πάντων». Ακούγεται δεύτερη κλήση. «Πρέπει να το σηκώσω. Πάρε με αν αλλάξει κάτι». Η γραμμή νεκρώνει.

Βουλιάζω ανάσκελα στο στρώμα και κοιτάζω το ταβάνι. *Παίρνω τον έλεγχο των πάντων*. Αυτό συμπεριλαμβάνει κι εμένα – ή τουλάχιστον έτσι πιστεύει. Όμως αυτό είναι πιο σοβαρό. Το ένιωσα. Το διάβασα ανάμεσα στις γραμμές. Παίζω ξανά στο μυαλό μου τον διάλογο, συνδέω τις τελείες με βάση όλα όσα ξέρω μέχρι σήμερα και βγάζω το μοναδικό συμπέρασμα που μπορώ. Αυτό έχει να κάνει με την εκδίκηση που ορκίστηκε να πάρει – και οι παίκτες είναι περισσότεροι από όσους γνωρίζω. Με απείλησε με απόλυση, ώστε να μη μάθω περισσότερα από όσα πρέπει και να μην πληγωθώ. Ήταν τόσο αδιάλλακτος στο θέμα της προστασίας, που ξεκάθαρα υπάρχει η πιθανότητα κινδύνου.

«Τι τρελό, ανόητο πράγμα ετοιμάζεις να κάνεις, Μαρκ Κόμπτον;» ψιθυρίζω.

Μαρκ...

Μία ώρα μετά την προσγείωση στη Νέα Υόρκη, ο Τζέικομπ σταματά το νοικιασμένο Εσκαλέιντ μπροστά από ένα δεκαόροφο γκρίζο οικοδόμημα, φωλιασμένο ανάμεσα σε κά-

τι κτίρια στο κέντρο Ροκφέλερ στο Μανχάταν. «Δεν ξέρω πόση ώρα θα κάνω», του λέω, ανοίγοντας την πόρτα.

«Θα μείνω εδώ», με διαβεβαιώνει ο Τζέικομπ, με τη συνηθισμένη, αυστηρή φωνή πρώην στρατιωτικού.

Γνέφω αμυδρά και βγαίνω από το πίσω κάθισμα με τις παχιές λευκές νιφάδες να σκεπάζουν γρήγορα τα μαλλιά και το παλτό μου. Αυτή η φθινοπωρινή χιονοθύελλα μου θυμίζει πόσο μακριά βρίσκομαι από το Σαν Φρανσίσκο και τη ζωή που πάσχισα να δημιουργήσω για τον εαυτό μου. Αλλά η ασθένεια που πολεμά η μητέρα μου κάνει καθετί άλλο να μοιάζει ασήμαντο. Η ζωή της είναι το μόνο που με ενδιαφέρει.

Χώνομαι κάτω από το υπόστεγο του κτιρίου και κοιτάζω το ρολόι μου, που μου δείχνει ότι έχω φτάσει δέκα λεπτά νωρίτερα για το ραντεβού των εννιά που έχω κανονίσει απόψε, πριν κάνω έκπληξη στη μητέρα μου με την επ' αόριστον παραμονή μου. Στην γκριζα πέτρα ανάμεσα στις μεγάλες γυάλινες πόρτες είναι χαραγμένο το όνομα «Κύμα» και περηφάνια με πλημμυρίζει. Είναι ο μεγαλύτερος οίκος δημοπρασιών του κόσμου και το δημιούργημα της μητέρας μου μετρά τώρα είκοσι πέντε χρόνια – εννιά από τα οποία ασχολούμαι ταπεινά κι εγώ.

Αυτό το μέρος είναι το αρχηγείο της και το βασίλειο χιλιάδων υπαλλήλων, αλλά τώρα εγώ είμαι αρχηγός εδώ. Επίσης, τώρα πρέπει να αναλάβω και τα ηνία της ζωής μου και των πάντων γύρω μου. Πρέπει να γίνω ο Αφέντης που έχασα κάπου στην πορεία – αυτός που δε θα επέτρεπε ποτέ να πληγωθεί κάποιος που αγαπά, όπως συνέβη με τη Ρεμπέκα.

Πληκτρολογώ έναν κωδικό και μπαίνω στο κτίριο, χαι-

ρετώντας τον άντρα ασφαλείας της βάρδιας. Ο κύριος Κίμελ, που έχει ξεπεράσει τα εξήντα καιρό τώρα, εργάζεται εδώ από τότε που άνοιξε το Κύμα, και με χαιρετά εγκάρδια. «Κύριε Κόμπτον. Είμαι σίγουρος πως φτιάξατε τη μέρα της μητέρας σας».

«Θα της κάνω έκπληξη το πρωί».

Χαμογελά και τα μάτια του φωτίζονται. «Πράγματι, ένας πολύ ωραίος τρόπος για να ξεκινήσει η μέρα της. Θα μείνετε πολύ;»

«Επ' αόριστον».

«Ω, κύριε, αυτό είναι ένα νέο που θα χαροποιήσει τους πάντες, κυρίως τη δεσποινίδα Σμιθ». Κι έχω την αίσθηση ότι παρά τις αρνητικές φήμες που κυκλοφορούν, εκείνος πιστεύει ότι θα σώσω τη μέρα ή την εταιρεία – ή, διάολε, τον κόσμο ολόκληρο. Λες και είμαι ανίκανος για αποτυχία.

Σηκώνει το χέρι του. «Να πάρω το παλτό και τον χαρτοφύλακά σας;»

«Μόνο το παλτό», λέω, βγάζοντάς το για να του το δώσω. «Σας ευχαριστώ, κύριε Κίμελ».

«Όχι, εγώ σας ευχαριστώ, κύριε Κόμπτον». Χτυπά ελαφρά το σήμα του. «Μου έκαναν μια προσφορά από την Ασφάλεια Γουόκερ να μείνω όταν ανέλαβαν αυτή την εβδομάδα. Είναι τιμή μου να έχω την ευκαιρία να δουλεύω για την οικογένειά σας».

Γνωρίζοντάς τον από παιδί και γνωρίζοντας τη συμπάθεια που του έχει η μητέρα μου, απαντώ αβίαστα: «Δική μας είναι η τιμή να εργάζεστε μαζί μας για τόσα χρόνια».

Περηφάνια λάμπει στα μάτια του στο άκουσμα αυτού. Του αξίζει η φιλοφρόνηση. Μπορεί να είμαι σκληρός. Μπορεί να είμαι απαιτητικός. Αλλά η μητέρα μου με έμαθε να

επαινώ αυτούς που αποδεικνύουν το μεγαλείο τους μέσω της πίστης και της δικαιοσύνης.

Η αντίδρασή του στην άφιξή μου αυξάνει την αποφασιστικότητά μου να πετύχω τον στόχο για τον οποίο ήρθα, και τα βήματά μου επιταχύνονται καθώς διασχίζω τον μακρύ διάδρομο που ξέρω πως οδηγεί στο γραφείο της δεσποινίδας Σμιθ. Πρέπει να μάθει ότι ο Αφέντης επέστρεψε από τα έγκατα της κόλασης. Το σεξ και ο έλεγχος με κάνουν δυνατότερο, πράγμα που είχα ξεχάσει τις τελευταίες εβδομάδες – με οδυνηρά αποτελέσματα. Χαλάρωσα τους κανόνες μου και πέρασα τα όρια με τη Ρεμπέκα, τα οποία τελικά οδήγησαν στον θάνατό της.

Πριν από δέκα χρόνια ορκίστηκα ότι κανείς δίπλα μου δε θα πάθαινε ξανά κακό. Ωστόσο, στο επικίνδυνο γκρίζο που απλώνεται ανάμεσα στο μαύρο και το άσπρο, ήδη έχω ξεπεράσει τα όρια με τη δεσποινίδα Σμιθ.

Τέρμα. Όλα ή τίποτα.

Μαρκ...

Μπαίνω γεμάτος αυτοπεποίθηση από την ανοιχτή πόρτα του γραφείου της Κρίσταλ και τη βρίσκω καθισμένη στο γυάλινο γραφείο της, με το βλέμμα στυλωμένο στον φάκελο που μελετά και τα μακριά, υπέροχα πόδια της σταυρωμένα. Περνούν μερικά δευτερόλεπτα μέχρι που κάνει να γυρίσει σελίδα και κοκαλώνει. Σηκώνει το βλέμμα της που στυλώνεται σε μένα και πετάγεται όρθια. Τα μάτια μου σαρώνουν το στενό απαλό ροζ ταγέρ που αγκαλιάζει τις καμπύλες της και τονίζει τα ολόισια μακριά ξανθά μαλλιά της. Το πέος μου σκληραίνει και κάψα που δεν αρνούμαι ούτε αποδιώχνω ζεματίζει τις φλέβες μου, επιτρέποντας στον εαυτό μου το δικαίωμα να είναι δίχως τύψεις άντρας και Αφέντης μαζί.

Όταν το βλέμμα μου επιστρέφει σε κείνη, δεν κρύβω τη λάμψη του θηρευτή που νιώθω. Είναι μέρος του μηνύματος που έχω έρθει να παραδώσω. Το σεξ είναι η διεξοδός μου, ο τρόπος να αντιμετωπίζω τη ζωή.

«Γεια», λέει, με το βλέμμα αξιοθαύμαστα σταθερό καθώς η σεξουαλική ένταση ανάμεσά μας τριζοβολά σαν ηλεκτρικό ρεύμα υψηλής τάσης. «Και πριν ρωτήσεις τι είδους χαιρετισμός είναι αυτός», προσθέτει, θυμίζοντάς μου κάτι που της είχα πει πριν από μία εβδομάδα όταν είχαμε κάψει τα σεντόνια στο ξενοδοχείο της Καλιφόρνια, «η απάτηση είναι ίδια με πριν. Είναι το είδος μου».

Το είδος της. Το είδος που απλώς δεν κάνει για μένα ως Αφέντη. Ωστόσο, προφανώς κάνει για τον άντρα πίσω από την πανοπλία που έχω σκοπό να διατηρώ. Που έχω διατηρήσει.

Κλείνω την πόρτα και προχωρώ προς το μικρό, στρογγυλό τραπέζι συνεδριάσεων στη γωνία. «Ας καθίσουμε». Εκνευρίζομαι που φορά το ίδιο σύνολο με τη βραδιά που τη γνώρισα, πριν από μερικές εβδομάδες.

Γνέφει και κινείται με τον ίδιο ρυθμό, τα ίδια γεμάτα αυτοπεποίθηση βήματα, επιβεβαιώνοντας ότι δεν είναι ο τύπος μου. Όπως είπα κάποτε, είμαστε πολύ ίδιοι, δύο ταύροι εναντίον του ίδιου κόκκινου πανιού. Φτάνουμε ταυτόχρονα στις καρέκλες, μα κανείς δεν κάνει την κίνηση να καθίσει πρώτος. Στεκόμαστε ο ένας απέναντι στον άλλον, με τα βλέμματά μας να κλειδώνουν.

Δεσμά μοιάζουν να φέρνουν τα κορμιά μας πιο κοντά. Νιώθω την αμοιβαία έλξη στο στήθος μου και τη βλέπω στα απαλά γαλάζια της μάτια που διαστέλλονται. Η κραυγή των αναμνήσεων είναι σαν δυνατός άνεμος που δεν μπορείς να αγνοήσεις. Έθαψα τον πόνο μου για την αναζήτηση του πτώματος της Ρεμπέκα στο κορμί της Κρίσταλ. Ήμουν αδύναμος, μεθυσμένος, πληγωμένος. Προσπάθησα να αναρρώσω συμπεριφερόμενος επαγγελματικά από εκεί και πέρα.

Αλλά όταν συνόδευσα την Κρίσταλ, όχι τη δεσποινίδα Σμιθ, σε ένα ιδιωτικό τζετ την επόμενη μέρα, ένιωσα την ανάγκη να την αγγίξω, να τη γευτώ μια τελευταία φορά – «αυτή την τελευταία φορά» που δεν είχα ποτέ με τη Ρεμπέκα. Η αδύναμη πανοπλία μου έπεσε και την τράβηξα πάνω μου γεμίζοντάς τη φιλιά που της έκοψαν την ανάσα.

Και διάολε, θέλω να το κάνω ξανά. Αλλά δε θα το κάνω.

Η δεσποινίς Σμιθ σηκώνει το χέρι να με αγγίξει, όπως πολλές φορές την έχω αφήσει να κάνει, κάτι που καμιά άλλη δεν κάνει, αν και ακόμα δεν καταλαβαίνω γιατί. Και τότε μοιάζει να αισιθάνεται την αλλαγή μέσα μου και τραβιέται πριν με αγγίξει.

«Πώς είσαι;» ρωτάει.

Η τραχύτητα στη φωνή της φτάνει μέχρι τις νευρικές μου απολήξεις και ξυπνά συναισθήματα τα οποία, σε κάποιο επίπεδο, θέλω να ξυπνήσω και μέσα της, αν και όλα όσα θα έπρεπε να επιθυμώ από μια γυναίκα είναι πάθος και πόθος. Αυτές οι ανάγκες ήταν πάντα στο πλαίσιο όσων μπορούσα να ελέγχω, οπότε είναι αποδεκτές.

Αλλά αισιθάνομαι ότι η δεσποινίς Σμιθ θέλει περισσότερα. Και αυτό που θέλω εγώ από εκείνη είναι κάτι περισσότερο – πράγμα που με εξοργίζει.

«Πώς είμαι;» Τα λόγια μου είναι τόσο σφιγμένα όσο και η ραχοκοκαλιά μου. «Έτοιμος να επιστρέψω στα φυσιολογικά. Κάθισε».

Συνοφρύνεται αμίλητη στη διαταγή, ένα προοίμιο στις πολλές μάχες που προβλέπω πως μας περιμένουν, αλλά κάθεται, όπως άλλωστε κι εγώ. Αφήνω τον χαρτοφύλακά μου σε μια καρέκλα, βγάζω ένα έγγραφο και το τοποθετώ αργά μπροστά μου, αυξάνοντας επίτηδες την περιέργειά της.

Νομίζω πως το καταλαβαίνει, γιατί αρνείται να το κοιτάξει. Στενεύω τα μάτια μου πάνω της και αναρωτιέμαι αν κρύβεται κάτι περισσότερο πίσω από την ασάβινη θέλησή της, κάτι περισσότερο από την ανατροφή της σε μια πλούσια οικογένεια με κυρίαρχα αρσενικά. Και τελικά, μέσα στα βάθη των ματιών της διακρίνω μια αμυδρή αμηχανία, την αδυναμία που ψάχνω για να τη βγάλω από τη ζώνη ασφαλείας της.

«Έχω την απάντηση στην πρώτη μου ερώτηση», δηλώνω. «Είναι προφανές ότι θέλουμε ακόμα να γαμηθούμε».

Τα χείλη της μισανοίγουν από την έκπληξη και μετά ένα βλέμμα δυσπιστίας απλώνεται στα ντελικάτα χαρακτηριστικά της καθώς ένας ήχος αηδίας ξεφεύγει από τα χείλη της. «Παράξενο. Πίστευα ότι η πρώτη σου ερώτηση θα ήταν “Πώς είναι η μητέρα μου” ή “Πώς είναι ο πατέρας μου” ή “Πώς είναι το προσωπικό μετά την επίθεση του Τύπου και τον καταγιισμό ερωτήσεων από τους πελάτες”».

«Αυτή την κουβέντα την κάναμε τρεις φορές μέσα σε τέσσερις μέρες, καθώς και χτες βράδυ. Σε εμπιστεύομαι. Αυτό είναι το σημαντικό».

«Όχι. Από ό,τι φαίνεται, το σημαντικό είναι ότι θέλουμε να γαμηθούμε ξανά».

Τα χείλη μου τρεμοπαίζουν στην ωμή δήλωση. «Θα εκλάβω την έλλειψη άρνησης ως δείγμα ότι συμφωνείς. Και το ότι θέλουμε να γαμηθούμε έχει απόλυτη σχέση με το ότι δουλεύουμε καθημερινά μαζί, δεσποινίς Σμιθ».

«Κρίσταλ», διορθώνει. «Ξέρεις ότι το “δεσποινίς Σμιθ” με ενοχλεί, από τη στιγμή που έχουμε δει ο ένας τον άλλον γυμνό. Ούτε το προσωπικό δε με φωνάζει έτσι».

«Εμένα που αρέσει η επισημότητα, έτσι λειτουργώ. Δεν

είναι προσβολή. Δεν έχει να κάνει με το αν έχουμε δει ο ένας τον άλλον γυμνό. Απλώς δεν μπορώ να διατηρήσω σωστή σχέση με το προσωπικό αν συμπεριφέρομαι σε σας διαφορετικά. Επίσης, δε θα μπορούσα να αποφύγω ερωτήσεις».

Αναστενάζει. «Κατάλαβα, κύριε Κόμπτον».

«Σας ευχαριστώ, δεσποινίς Σμιθ». Κάνω παύση για έμφαση. «Σκοπεύω να μείνω στο πλάι της μητέρας μου όσο μπορώ περισσότερο και να σας αφήσω στα καθήκοντά σας αν συμφωνείτε. Θα σας βοηθήσω απλώς να πλοηγήσετε το πλοίο στα πιο επικίνδυνα νερά».

Γνέφει. «Έχω μια λίστα ισχυρών πελατών και πιθανών πελατών με παχιά πορτοφόλια και παίρνει χρόνο να κερδίσω την εμπιστοσύνη που εσείς έχετε καταφέρει με ένα τηλεφώνημα. Οπότε χρειάζομαι υποστήριξη».

«Την έχετε». Γέρνω ελαφρά πίσω και την κοιτάζω εξεταστικά για ένα λεπτό. «Διαχειρίζεστε την εταιρεία και την οικογένεια σαν να είναι δική σας».

«Ερώτηση είναι αυτό;»

«Όχι. Απλώς προσπαθώ να καταλάβω γιατί κάνετε κάτι τέτοιο για μας, από τη στιγμή που η δική σας οικογένεια έχει μια από τις μεγαλύτερες εταιρείες τεχνολογίας στον πλανήτη. Έχετε εγκαταλείψει υπερβολικά πολλά».

«Κι εσείς το ίδιο κάνατε: το Κύμα είναι ένας από τους μεγαλύτερους οίκους δημοπρασιών στον κόσμο. Και, όπως σας είπα, ο πατέρας και τα αδέρφια μου απολαμβάνουν να έχουν τον έλεγχο, όπως εσείς. Στην πραγματικότητα, θα έλεγα ότι είναι εξίσου φορτικοί».

Σηκώνω ένα φρούδι, διασκεδάζοντας με την τόλμη της. «Με θεωρείτε φορτικό».

«Περηφανεύεστε γι' αυτό».

Γέρνω το κεφάλι. «Με βολεύει. Ωστόσο, η πρωτιά ανήκει στη μητέρα μου – κι όμως είστε εδώ».

«Διαφέρει. Εκείνη δεν είναι αυτοί».

«Ενώ εγώ είμαι;»

«Είστε αλαζόνας, ανυπόφορα αυταρχικός, συχνά αγενής και εξοργιστικός, αλλά είστε το αφεντικό μου, όχι η οικογένειά μου. Και θα επισημάνω ότι επιλέξατε να ανοίξετε την γκαλερί σας στην άλλη άκρη της χώρας, παρά τη στενή σχέση που έχετε με τους γονείς σας».

«Κύλισε ο τέντζερης», λέω. «Αλλά σίγουρα δε μου λέτε όλη την ιστορία».

«Ούτε κι εσείς».

Γέρνω περισσότερο και χαμηλώνω τη φωνή μου σε απαλό τραχύ ψίθυρο. «Ποτέ δεν παίρνω κάτι που δε μου δίνουν αυτοβούλως, δεσποινίς Σμιθ».

Χαμογελά. «Ούτε κι εγώ, κύριε Κόμπτον».

Η αναπάντεχη απάντηση κάνει τα χείλη μου να σχηματίσουν ένα χαμόγελο. «Δεν είστε καθόλου αυτό που περιμένα».

«Επειδή δεν περιμένετε ποτέ κανείς να είναι σαν εσάς. Κύλισε ο τέντζερης. Θυμάστε;»

«Είμαι σίγουρος πως δε θα με αφήσετε να το ξεχάσω». Βρισκόμαστε σε απόσταση αναπνοής, έτοιμοι για φιλί, ένα φιλί που λαχταρώ όλο και περισσότερο κάθε λεπτό που βρίσκομαι μαζί της.

Κάνω πίσω πριν ξεχάσω για ποιον λόγο ήρθα. «Όποια κι αν είναι η ιστορία σας, όταν σας κοιτώ στα μάτια, βλέπω ειλικρίνεια και τιμιότητα, χαρίσματα που εκτιμώ πλέον περισσότερο από ποτέ. Χαρίσματα που οφείλω να σας

ανταποδώσω. Που σημαίνει να σας δώσω να καταλάβετε ξεκάθαρα ποιος και τι είμαι – διότι οι τελευταίες εβδομάδες δεν αποτέλεσαν παράδειγμα αυτού».

Το βλέμμα της χαμηλώνει και λέει απαλά: «Γνωρίζω πως είμαι το μέσο προς ένα μέρος που χρησιμοποιείτε για να αντιμετωπίζετε... πράγματα». Και τότε με κοιτά. «Ίσως να είμαι αυτό το μέρος. Μόλις χάσατε κάποια γυναίκα σημαντική για σας. Φοβάστε ότι θα χάσετε τη μητέρα σας από τον καρκίνο. Οπότε οτιδήποτε νιώθετε για μένα έχει σχέση με εκείνες, όχι με μένα. Το σεξ αποτελεί διαφυγή για σας. Το ίδιο αποτελεί και για μένα. Είναι ο τρόπος με τον οποίο χειρίζομαι τα συναισθήματα που δημιουργεί μέσα μου όλο αυτό. Συνεπώς δε χρειάζομαι και δε θέλω τις τύψεις σας. Είμαστε ξεκάθαροι σ' αυτό».

Όμως δεν είμαστε. Τα θολά νερά στα οποία πλέουμε είναι επικίνδυνα. Ακόμα χειρότερα, με κάνει να θέλω να πιστεύω ότι *μπορούμε* να συνεχίσουμε. Όμως μου βγάζει έναν εαυτό που δε θέλω να υπάρξει. Αν τον αφήσω να βγει, θα *αξίζω* τις τύψεις.

«Αν είμαστε ξεκάθαροι», απαντώ, γλιστρώντας το συμβόλαιο πάνω στο τραπέζι, «τότε θα καταλαβαίνετε γιατί είναι τόσο σημαντικό να είμαστε σαφείς όσον αφορά στο πού πάει η σχέση μας».

Τα μάτια της στυλώνονται στα δικά μου και ξεροκαταπίνει, πριν το βλέμμα της πέσει στο συμβόλαιο. Κοιτάζει την πρώτη γραμμή, «Συμφωνητικό Αφέντη και Υποτακτικής», για δυο δευτερόλεπτα και μετά μου το δίνει πίσω ήρεμα. «Σας είπα. Δε θα γίνω ποτέ υποτακτική σας».

«Έτσι λειτουργώ». Το συμβόλαιο ορίζει την ευθύνη μου για το καλό της, με κάνει υπεύθυνο για όλα όσα είναι και

όλα όσα κάνει. Κι ωστόσο δεν είναι ακριβώς αυτό που θέλω τώρα. Τώρα θέλω πόθο, επιθυμία. Μικρές, έντονες σαδομαζοχιστικές συνεδρίες που μου δίνουν τη δυνατότητα να ασκώ τον έλεγχο που χρειάζομαι στην υπόλοιπη ζωή μου, που με δυναμώνουν, αλλά αυτή τη στιγμή βρίσκομαι αρκετά μακριά στην αντίπερα όχθη για να υλοποιήσω κάτι τέτοιο.

«Έτσι λειτουργείτε», επαναλαμβάνει αργά.

«Ναι. Μόνο έτσι».

«Δε λειτουργώ όμως έτσι εγώ». Σηκώνεται, με τρόπο που δείχνει απόλυτη απόρριψη.

Σηκώνομαι κι εγώ. «Έχετε υπάρξει ποτέ υποτακτική;» ρωτάω, πιέζοντας επίτηδες τα κουμπιά της. «Μήπως είχατε κάποια κακή εμπειρία και γι' αυτό αντιστέκεστε;»

Βγάζει έναν εκνευρισμένο αναστεναγμό. «Το μόνο που χρειάζεται να ξέρετε είναι ότι δε θα γίνω ποτέ δική σας υποτακτική».

Απομακρύνεται και αναγκάζομαι να καταπνίξω την ξαφνική μου ορμή να την αρπάξω, να την τραβήξω πάνω μου και να απαιτήσω να μάθω τι στο διάολο εννοεί. *Δεν κάνει για σένα*, θυμίζω στον εαυτό μου. *Δεν κάνει για σένα*.

Πηγαίνει στο γραφείο της. «Θα ήθελα να επιστρέψω στη δουλειά μου τώρα».

Η φωνή της τρέμει από θλίψη – δεν ήταν πρόθεσή μου και είναι κάτι που αποδεικνύει πόσο στραβά θα μπορούσαν να πάνε τα πράγματα στη συνέχεια. Και ό,τι θα ήταν κακό για μας θα ήταν κακό και για τη μητέρα μου. Βάζω το συμβόλαιο μέσα στον χαρτοφύλακά μου, την πλησιάζω ελαφρά και την καρφώνω με το πιο σταθερό μου βλέμμα. «Αν γινόσουν υποτακτική μου, θα μάθαινες για τον εαυτό σου πράγματα που ήδη ξέρω εγώ για σένα».

Η θλίψη εξαφανίζεται, τη θέση της παίρνει καυτή οργή που ξεχειλίζει από τα μάτια της. «Με ξέρεις; Σοβαρά; Αυτή τη στιγμή ούτε εσένα δεν ξέρεις».

Στόχος επετεύχθη. Το να πιστεύει ότι είμαι μαλάκας της δίνει τη δυνατότητα να κρατά το κεφάλι ψηλά. Την αφήνει να το τελειώνει με τους δικούς της όρους.

Πιέζω τις παλάμες μου στο γραφείο και γέρνω προς το μέρος της. «Ω, δεσποινίς Σμιθ», γουργουρίζω, «θα σοκαριζόσασταν αν ξέρατε πόσο καλά γνωρίζω τον εαυτό μου. Θα σοκαριζόσασταν ακόμα περισσότερο αν ξέρατε πόσο καλά γνωρίζω εσάς. Αν γαμιόμασταν μία φορά με τους δικούς μου κανόνες, θα γινόσασταν δική μου».

Πιέζει κι εκείνη τις παλάμες της στο γραφείο και γέρνει το ίδιο μπροστά, ωστόσο βλέπω το κάτω χείλος της να τρέμει ελαφρά. «Με το να με γαμήσεις», λέει σκληρά, «με το να με ικανοποιήσεις, δε γίνομαι δική σου».

Το αίμα μου κοχλάζει από επιθυμία. «Αυτό μου ακούγεται σαν πρόκληση».

«Μια πρόκληση που θα χάνατε», με διαβεβαιώνει.

«Μήπως πρέπει να σου θυμίσω πόσο εύκολα σε έκανα να με ικετεύεις να γλείψω το—»

«Μη», προειδοποιεί ήρεμα. «Μη συνεχίζεις». Ισιώνει την πλάτη και σταυρώνει τα χέρια. «Τελείωσα. Τελειώσαμε». Κάθεται και παίρνει μπροστά της τον φάκελο. «Γυρίζω στη δουλειά».

Έλεγχος. Τον θέλει απελπισμένα, αλλά και οι δύο ξέρουμε ότι είναι δικός μου. Έχω κερδίσει, μολονότι το σώμα μου ουρλιάζει ότι η μόνη νίκη θα ήταν να την ξαπλώσω στο γραφείο και να χωθώ μέσα της. Χαμογελώ σαν να διασκεδάζω με τις προσπάθειές της, αν και δεν ισχύει καθό-

λου. «Συνεχίστε, δεσποινίς Σμιθ», λέω, αρκετά αλαζονικά ώστε να τεντώσω κάθε νεύρο που διαθέτει καθώς κινώ προς την πόρτα.

Μόλις το χέρι μου αγγίζει το πόμολο, λέει: «Σκοπός επετεύχθη».

Αυτές οι απλές λέξεις είναι ξεκάθαρα ένα παιχνίδι ισχύος. Εντυπωσιασμένος, γυρνώ και σηκώνω το φρύδι. «Σκοπός επετεύχθη;»

«Θέλατε να μου παραδώσετε ένα μήνυμα απόψε και το πήρα. Αγαπάτε πολύ την οικογένειά σας για να διακινδυνεύσετε να γίνουμε πρόβλημα εμείς. Δε θα γίνουμε. Όπως έχω πει κι άλλη φορά, δε συνέβη τίποτα μεταξύ μας».

Δε συνέβη τίποτα μεταξύ μας. Με είχε προκαλέσει με αυτά τα λόγια λίγο πριν την ακολουθήσω στην τουαλέτα του εστιατορίου και της αποδείξω ότι μπορούσα να την κάνω να πει «Κύριε Κόμπτον, σας παρακαλώ, γλείψτε το μουνάκι μου». Δε μου άρεσαν τότε τα λόγια της και δε μου αρέσουν ούτε τώρα.

«Η άρνηση δείχνει αδυναμία», της λέω. «Σημαίνει ότι θα βρεθείτε δεμένη να σας βασανίζω πριν καλά καλά το καταλάβετε. Θα σας κάνω δική μου πριν προλάβετε να πείτε κύμινο. Θα πρέπει να βρείτε καλύτερο σχέδιο, διαφορετικά θα μου ανήκετε πολύ γρήγορα. Εκτός κι αν αυτό θέλετε».

Φεύγω, στερώντας της την ευκαιρία να μου απαντήσει.

Κρίστιαλ...

Εξαφανίζεται στον διάδρομο αφήνοντας πίσω του το πικαρντικο, αρρενωπό, προκλητικό άρωμά του. Μόλις ξεθωριά-

ζει ο ήχος των βημάτων του, επιτέλους οι ώμοι μου χαλαρώνουν και η ανάσα μου ελευθερώνεται. Ήξερα τι επρόκειτο να συμβεί και πίστευα ότι είχα προετοιμαστεί. Τις τελευταίες μέρες έλεγα στον εαυτό μου ότι θα χαιρόμουν όταν θα ερχόταν η μέρα που θα με έδιωχνε, διότι είχε μπει στο πετσί μου. Αλλά δεν είχα προετοιμαστεί για το ότι θα προσπαθούσε να με μετατρέψει σε ένα απλό συμβόλαιο με ημερομηνία λήξης – και με τρομάζει το πόσο συνέχισε να με επηρεάζει αφότου μου το έδωσε. Εξακολουθεί να είναι όλα όσα δε θέλω μα ταυτόχρονα και όλα όσα λαχταρώ.

Όχι. Όχι. Σπρώχνω το γραφείο. Ο άντρας που μόλις έφυγε δεν είναι ο άντρας που λαχταρώ. Δεν είναι ο άντρας που γνώρισα τις τελευταίες εβδομάδες, ο άντρας που έχω αρχίζει να ερωτεύομαι τρελά. Ο άντρας που έχει τρυφερή πλευρά, που είναι ευάλωτος μα ταυτόχρονα δυνατός.

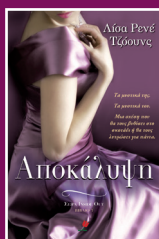
Αυτός ο άντρας είναι ψυχρός και σκληρός, ένας αλαζονικός μαλάκας και θα έπρεπε να χαίρομαι που το διαπιστώνω. Το να ερωτευτώ έναν άντρα που θρηνεί για μια γυναίκα που αγάπησε κι έχασε μόνο πόνο θα μου προκαλέσει. Και ο Μαρκ Κόμπτον δεν είναι ο άντρας που αφήνεις να σε δέσει, διαφορετικά έχει δίκιο: Θα του ανήκεις. Έχω πασχίσει πολύ για να βρω τον εαυτό μου και την ελευθερία μου ώστε να αφήσω να συμβεί κάτι τέτοιο.

Δε με γνωρίζει – ούτε κατά διάνοια. Και μόλις μου έκανε μεγάλη χάρη. Τώρα έχουμε και οι δύο αυτό που θέλουμε: τον έλεγχο του εαυτού μας, όχι ο ένας τον άλλον. Τελειώσαμε.

Αφέντης...

Με αυτό τον όρο, με αυτή την ιδιότητα προσδιορίζω τον εαυτό μου· κι έτσι επιδιώκω να με αντιμετωπίζουν και οι άλλοι. Και τώρα, με μια τεράστια απώλεια να σκίζει τα σωθικά μου και κάποιον να προσπαθεί να διαλύσει την οικογένειά μου για να με τιμωρήσει, η διατήρηση του ελέγχου είναι σημαντικότερη από ποτέ. Είναι τα πάντα. Είναι ό,τι χρειαζόμαστε. Είναι το μόνο που χρειαζόμαστε. Ή ίσως απλώς να χρειαζόμαστε... εκείνη.

Μη χάσετε και τα τέσσερα προηγούμενα βιβλία της σειράς!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

**ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ**

ISBN: 978-618-5044-39-8

9 786185 044398

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19350